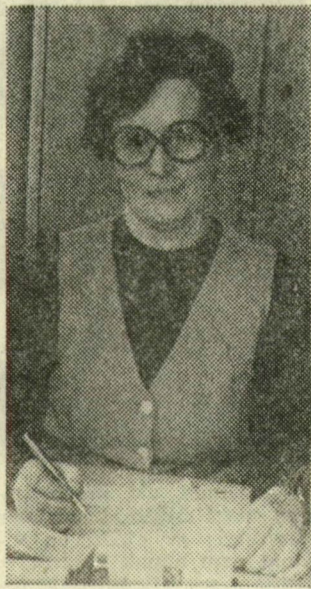

Arcképek nőnap előtt

Hagyomány lett. A nemzetközi nőnap alkalmából szerkesztőségünk férfi dolgozóinak a képzeletbeli virágcsokorhoz néhány kedves sort is mellékelnek. E sorok portrék lennének. Mi másról, mint a nők hétköznapjairól. Gyakran az a véd érünket, csak a jeles ünnep alkalmából gondolunk a lányokra, asszonyokra. Higgyék el, egész évben Önök jutnak az eszünkbe...

A hatos ablak mögött

Született kedves ember. Az az érzésem, csak valami rendkívüli dologgal lehetne türelméből kikökönteni. Nyugodt, csendes asszony Kovács Istvánné. Emberekkel bánni neki való munka. Szép, kiegyensúlyozott életet él. Ha több munkahelye is volt, de az elmúlt 32 év alatt ugyanazt csinálta. 1951-ben szeretete meg az emberek ügyes-bajos dolgainak intézését, és azóta is a tanács apparátusban maradt. Közben a színhelyek változtak, volt Végreházán, Mezőhegyesen, Battonyán. Onnan jött el, mint vb-titkár és itt, a Tisza-partján, lényegesen kevesebb fizetésért helyezkedett el a torony alatt. A gyerekek miatt költözött Szegedre, hogy tanuljanak. A nagyobbik lány diplomáján már megszáradt az egyetem pecsétje és Veszprémben irodavezető. A kisebbik még tanul. És Kovácsnének mostanában gyakran eszébe jut, hogy az évek milyen gyorsan repülnek.

Két esztendő van hátra még a nyugdíjig, aztán egy újabb váltás következik, új életmód. Megszokta ezt a gondolatot, hozzászókkott a változásokhoz, melyekből eddig bőven kijutott neki. A tanács ügyfélszolgálati irodájában a hatos ablak mögött, miközben az anyakönyveket tölti ki, elgondolkozik, milyen új dolgot hoz a következő nap, vagy hét. Most éppen azon tűnődik, mennyire divatba jöttek a leánynevek. Ő rendezte az elváltak személyi adatait. Valamikor régen egy nő azt szegyelte, ha nem kerekít-

heti neve után a „né” szótagot. Most a bíróságról az első út azért vezet a Széchenyi tér 9. szám alá, hogy mielőbb újra Z. Ilona, vagy M. Katalin legyen a papíron.

Megkérdeztem, miért ne kérdeztem volna, hogy a több mint harminc esztendő alatt nem volt-e elege belőlünk ügyfelekből, nem unta-e meg az udvariasságunkat, olykor durvaságunkat.

„Voltak nehéz pillanataim, Sokfélék az emberek, nem vagyunk egyformák, de végül is nem emlékszem olyan esetre, helyzettől, amikor azt mondtam volna, tovább nem csinálom. Ha újra kezdeném, talán ismét ezt a pályát választanám. Hogy miért? Szerettem az embereket.”

Mindent a férfiak csinálnak(?)

Amek ellenére, hogy az étteremben egész napos talpalást, a konyhában, cukrászüzemben százféle aprózott, nem ritkán nehéz fizikai munkát igénylő foglalkozás a vendéglátás, mégis szinte mindenki elsőre rámondja: nőies szakma. Nő a pincér, nő a kávéfőző, nő a csapos, nő a főnökhelyettes — csak a forgalom nem nő. Az csökken. Vagyis a néhány éve fokozatosan „keményedett” vendéglátói árakra gondolva — sokkal többet kell tenni azért, hogy ne csökkenjen, hogy megérje a vendégeknek az asztalhoz ülni, s ne csupán az „eszi, nem eszi...” cinikus elve alapján tartásuk ott az üzletben. A vendéglátásról beszélgettünk Korondi Lászlónéval az Utasellátó szegedi 91-es üzletének vezető-helyettesével. A 91-es a nagyalomás éttermet, üzleteit, pavilonjait látja el.

utazási lázban égő vendég szemében.

— Akinek nincs ideje beülni sem?

— Annak az előre csomagolt árukkal igyekszünk a kedvébe járni.

— A vezetőhelyettes-nőnek ki jár a kedvében?

— A kollégáim.

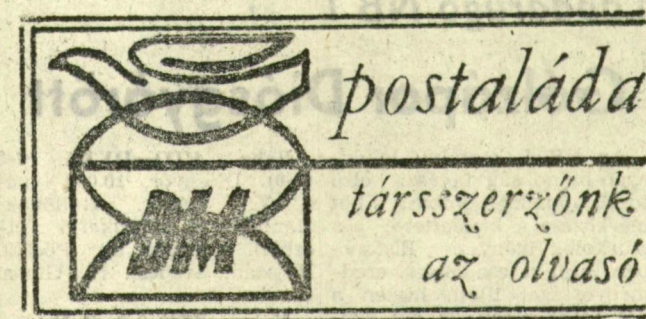
— Mind nő?

— Nem egészen. Néhány férfi munkatársam azért van és azt nyugodtan elmondhatom, hogy jó velük dolgozni, megértők, figyelmesek.

— A nőnap ünnepségre gondol?

— Hát, nem csak arra. De egyébként erről jut eszembe nálunk minden évben kedves összejövetelt tartunk és akkor mindent a férfiak csinálnak...

Általában nem kelt bennünk jó érzést a „jólétesült” szó — pedig, ha bevalljuk, ha nem, mindannyian szeretnénk azok lenni. Először kézből kapni az információkat, a többieknek tájékoztatásnak lenni — erre, pláne, ha az ember újságírással keresi a (zsiros? vajjas?) kenyerét (én egyébként az előbbire szavazok) nem csak igénye van, hanem szüksége is. Jóval többet kell annál tudnia, mint amennyit megír —, s a hátramaradt információkból építhet azután a továbbiakban. Ezt azért bocsátom előre a mai Postaláda írásakor, szerkesztésekor, mert már az első levélesokornál igazolódni látszódnak a kiindulású szolgáló tétel: bizony nem árt, ha ismereteink számosabbak az addig megmutatottnál. Szóval, hogy a levelezési róvat soros szerkesztője meglehetősen friss információi birtokában azonnal választ adhat egymely olvasói kérdésre. (Nem zárva ki persze az illetékesek válaszadásának, magyarazá-

tának, egyetértésének lehetőségét sem.) Mert lám, alig aludtunk azóta, hogy a híd-zár miatti menetrend- és útvonalváltozásokról írtunk lapunkban, s máris kiegészíthetjük mondandónkat azzal, ami abba a cikkbe nem illett bele. Hogy tudniillik, épp a híd-zár idején meghosszabbodott tömegközlekedési útvonalak miatt spórolni kell azokon az útszakaszokon is a járművekkel, amelyeket a négyhónapos lezárás egyébként nem érintene. Közlekedési levélgyűjteményünk első darabja épp e témában fogalmazódott.

Téma: a közlekedés

Olvassák el, kérem, Balogh Ferenc levelét: „Azt gondoltam, hogy a trolis üzemeltetése sem filléres dolog. Ezért elgondolkodtam, nem tűz-és négy vonalat építeni és üzemeltetni, egymást ennyire átfedő útvonalon. Az én véleményem szerint akár két vonallal is megoldható lenne a közlekedés a következő módon: a jelenlegi 8-as vonalat úgy kellene kialakítani, hogy a benzinkút mellett átvezesse a jelenlegi 7-es végállomáshoz, s így feleslegessé tenné a 7-es vonalat. Továbbmenve: tapasztalatom tudom, hogy az Óthalmi úti végállomástól számítva két megállóig sem az 5-ös, sem a 6-os nincs megtelve, így ezt a szakaszt az 5-ös és 5B járat vigan elbírná. Ezáltal a 6-os járat vonalát módosítani lehetne úgy, hogy a fentebb módosított 8-as vonalra áthelyezze a 8-as járat is feleslegessé válna. Ezáltal két vonallal és szükség esetén valamivel sűrűbb járással a jó közlekedés biztosított lenne. Még az is előnynek tűnik, hogy a sűrűbb járat következtében rövidülne a várakozási idő két kocsis érkezése között. Remélem, javaslatomat az SZKV nem tekinteli belügyre való beavatkozásnak. Azonkívül gondolom, a vállalat nem fenntartó, és a fejlesztés közpénzen történik, aminek takarékos és ésszerű felhasználása mindannyiunk érdeke. Végül, mivel ez az első eset, hogy szót emelek valamilyen közügyben, még optimista vagyok, és azt várom, hogy valamilyen formában reagálnak az észrevételeimre. Szeretnék nem csalódní.”

És akkor következzenek a már beírt „jólétesült” információk. 1. A 8-as vonalat, amint tovább épül Makkosháza, de még az idén módosítják, a kocsik — akkor már trolis! — bemennek a benzinkút háta mögötti házak közé. 2. Félhivatalos információk szerint a 7-esnek tényleg nem túl jók a „férőhely-kihhasználtsági” mutatói. (A híd-zár idején ezért is veszik el innen a másutt jobban kellő kocsikat, hiszen a hetes járat szeptemberig majd az új végállomású 8-as könnyűszerrel átveheti.) 3. Hogy, egy-egy járat mit „bí” el vigan”, azt általában az utas-

számlálási adatok alapján lehet eldönteni. Esetünkben: az 5-ösnek el kell bírnia az 5B terhelését is a híd-zár idejére, a járat közlekedését tényleg „szüneteltetik”.

Olvasónk levele tehát ezek szerint sok igazságot fogalmazott meg, csaknem teljes egészében találatos a forgalom-szervezők egy-egy ilyen kényszerű változtatást észszerűsítésre is felhasználható elgondolásaival.

S. Ferenc ugyancsak az észszerűsítés, s a takarékoság jegyében fogalmazta sorait: Ismeretes, hogy a Szeged és Dorozsma között közlekedő helyi autóbuszjáratok (leginkább a vasúti kereszteződés miatt) gyakran késnek, torlódnak. A várakozó utasok szeretnék fölszállni a helyközi járatokra, természetesen ha van hely, bérlettel vagy pénzzel. A lemezgyári, illetve az AGROKER melletti megállóban esetenként kisgyermekkel várnak az utasok, de a buszvezetők (nyilván utasításra) nem veszik fel őket a helyközi buszokra. Néha azért az utasok öröme akad „szabálysértő” is, aki kedvesen kiszól az utasoknak, hogy „nyugodtan szálljanak fel”. Ezt a szép emberi gesztust akarom megköszönni két buszvezetőnek, akik az üllési járaton teljesítetnek szolgálatot.

Évtizedek óta vita folyik arról, hogy a Somogyi utcából induló villamosjáratot érdemes-e közlekedtetni? A kitérők és a vasúti sorompó miatt sok utas csak sokára érheti el úticélját. A jelek szerint nem valószínű, hogy ezen a vonalon trolibusz vagy buszjárat vegye át a villamosok szerepét, ugyanis nemrég sokat költött a közlekedési vállalat a pályaszakasz fölújítására. Azt viszont már észre kellene venni, hogy a Belvárosi temetőtől, az Ikarusztól, s még inkább a jutagyardtól kifelé csak elvéve látni egy-egy utast. Ez azt jelenti, hogy körülbelül 1,5 kilométeres szakaszon szinte üresen járnak a villamosok. Ismerve a járat idegőrlő lassúságát, az arra lakók és a külső ipari övezetbe igyekvők inkább az autóbuszjáratokat veszik igénybe. Márpedig a jelenlegi gazdasági viszonyok között az így elpazarolt költségeknek másutt is lenne helyük.

Címzett: a Volán

A többi, közlekedési témájú levélről csak röviden „emlékezünk meg”: Sz. J.-né azt teszi szóvá, hogy február 14-én kimaradt a 21.30-kor indítandó 35-ös járat. Lehet, Ami szerintem nem igen le-

műszakba. (Hogy kimaradt a járat, én e két nyomtatékosításnak szánt érv nélkül is hajlamos vagyok Önnek elhinni.)

Agócs Lászlóné levele, tömörítve: február 9. 10-es busz. Ellenőr. Bérlet otthon felejtve. Ígéret, hogy tulajdonos bemutatja. Ellenőr nem akar kötélnék állni. Aztán mégis. Bérletbemutató másnap, 15 forint bírsággal. Két kérdés: kérhető-e ez a megoldás az ellenőrtől, és mire fizetett a panaszos 15 forintot. Ez a felelőkenységi díj?

Hegedűs István sándorfalvi olvasónkat nem vette fel a Szegedről 19 óra 50 perccor induló autóbusz vezetője a lemezgyári megállóban fe-

ruár 17-én. Nos, sok jót nem kívánt neki az olvasó. Megkérdeztük a Volántól: az a járat 10 óra 45 perccor indul Szegedről, és meg kell állnia a lemezgyárnál.

Szovics Gyuláné egy gyerekkocsi és egy buszvezető afférjáról tudósít. Ez utóbbi nem akarta a buszra felengedni előbb. Az olvasó — szerencsére ismerte az idevonatkozó szabályokat — védelmébe vette a kocsi tulajdonosait. Mivel a szegedi helyijáratú buszok és buszok főnöke is igazat adott levélíróknak, mi legfeljebb a tanulság végett adjuk közre a történetet: a csomagszállítási szabályzatot nem árt ismerni, ha az ember zuhogó esőben egy csak félig összecsukszó gyerekkocsival szeretne utazni február 9-én a BV 01-41-es rendszámú autóbuszon.

Ujházy Ernőnek üzenjük, hogy levelét, melyben a 60-as és 60/Y-os buszok végállomásának egyesítését javasolja a fedett váró miatt, elküldtük a Volánnak. E kérdésben csak a minden szempontot mérlegelni tudó szakemberek dönthetnek.

Kérdések és észrevételek

Annak a Takaréktár utca 6. szám alatti háznak a kapubejárójáról, amelyben pinceborozót alakítanak ki, nemrégiben képet is közöltünk lapunkban. Farkas Sándor, a ház lakója leírta: a pince lejárója és a fal között 105 centiméter széles hely maradt. Elég-e, ha majd valaki költözködik, s nem egyszer maga, hanem nagyméretű bútortal együtt akar az utcáról lakásába jutni? E kérdésben nem szívesen foglalnék állást; a lakótelepi panelház lépcsőkorlátja és fala között is épp 105 centi a távolság, a bejárati ajtó 90 centiméteresek. És a jelek szerint több tízezer szegedi család is berendezte lakását.)

J. József azt kérde, mielőtt tanács bérletkását leadná az IKV-nak, kötelese-e az ajtókat, falakat átfesteni, vagy elég, ha „tisztán, rendeltetésszerű használatra alkalmasan” adja át a helyiségeket. Megkérdeztük: a lakás állapotától függ, kell-e festeni, tapétázni, vagy sem.

Ha a lakás leadója az IKV véleményével nem ért egyet, bírósághoz fordulhat. K. László és többek közülük a magánszemélyektől bérelt lakások lakbérét, az esetleges csökentő tényező igazolását kitől lehet kérni. Az IKV külön tételsért elvállalja a lakások bérének megállapítását is, ezt a háztulajdonosnak kell kérnie.

Pipicz Béláné arra figyel fel az új hid szegedi feljárója alatt jártában, hogy egy betonelem megrepedt. „Lehet, hogy ez nem is baj, de hátha az lehet belőle.” Dani Sándorné a Zöldfa utca 6-ból arról tudósítja szerkesztőségünket, hogy január eleje óta rossz házuk liftje. Sándorfalvi olvasóink kérdését tolmácsoljuk: kap-e községük gázt a belátható jövőben?

És végül egy üzenet annak, aki elvesztette pénztárcáját február 18-án a Csillag téri ABC előtt: az igazolt tulajdonos átveheti a Brüsszeli körút 23. szám alatt, a talált tárgyak osztályán.

Összeállította: Pálffy Katalin

Lesben

A kalapos férfi diplomata-táskát lóbált a kezében. Az ablakból figyeltem, mert már ahogy befordult a térre, feltűnt furcsa viselkedése. Lassan lépkedett, és szinte minden lépésnél szét-nézett, mintha csak azt lesné, látja-e valaki. No, ez az úriember valami rosszban sántikálhat! — gondoltam, és már előre sajnáltam annak a Daciának a tulajdonosát, amelyik ott parkolt a járda szélén. — Minimum a visszapiillantónak biztosan búcsút mondhat...

Fénykép helyett

Szombat délelőtt volt, az emberek kényelmesen sétálgattak a Kárász utcán. A szombaton is nyitva tartó boltokat jártam én is, mint a többiek. Egyszer előtt csendes látványosság-ra lettem figyelmes. Egy néni állt az utca közepén, körülötte — teljes körben — vagy száz galamb, s ő átszellemülten nézte, ahogy esznek. Ösztönösen megálltam, nehogy elzavarjam a galambokat, s körülnéztem. Már többen is álltak, s nézték őket. A sétálóutczában mindenki a járdára húzódott. Szerencsére, most egyetlen olyan kedves-rossz gyerek sem

A férfi még egyszer hátra fordult, majd apró léptekkel futni kezdett. Úgy öt méter után csinált egy elegáns saszét, jó-két métert csúszott a jegesre fagyott járdán. A produkció után diadalmasan nézett vissza a jégre. Irigyletem. Ez az ember, ha csak fél percére is, de újabb gyermek volt.

Nem sikerült lefűlelnem a garázdát, de kedvesebb élményben volt részem. Szégyenlem, hogy mást vártam.

Csányi László

jött, aki szülei megmosolygatására hangos sikongatásokkal felröppentette volna a madarakat. Talán higiéniai okokból a városi galambot nem nevezhetjük egyértelműen „hasznos”-nak, de a néni számára, s nekünk, akik néztük, egy kis ideig feltétlenül azok voltak. Olyan meglepődség sugárzott az asszonyról, mintha a századik születésnapján vetnék volna körül lezsermáztait. Nem tudom, meddig álltam ott. Előttöm egy házaspár összesüggött: le kellene fényképezni! De, sajnos, nálam sem volt fényképezőgép.

Kelemen Gábor